

Den 8. april 1894

Kære forældre!

Jeg sender eder herved den meddelelse, at jeg har det godt, og alt er vel om bord. Vi har haft et meget strengt vejr at rejse i. Det var særligt den 31. marts - 2. april, så det har taget længere tid, end det egentlig skulle, men hvis alt går godt, så antager jeg, vi kan være i New York mandag nat. Vi har 4.500 sømil (1 sømil= 1,852 km) tilbage og løber 250 mil om døgnet.

Det var en skrækkelig redelighed her (red: i de dage det stormede), når vi skulle spise, for når skuden krængede om på siden, så kom spande, tallerkner, knive, skeer, gaffer, kartofler osv. i en rivende fart fra den ene side og ned til den anden, hvor det så væltede, og de, som så sad der, fik søbet deres tøj ind, så det så farligt ud. En dag væltede en spand sødsuppe, så suppen fløj op ad ryggen på den arme synder, og atter en dag - der var vist den samme aften kom den ene opvarter med en kedel the, men aldrig så snart havde han sat den og vendt ryggen, før skibet blev rystet voldsomt om på den ene side, og the kedlen med den varme the tog sig en udgangstur hen ad gulvet. Ja, sikken en orden der var. Vi fik spegesild. Den var for resten god, men vi måtte selv spege den, hvis vi ville have nogen. Og den, som gik omkring med den, var klædt som en røgter på en stor herregård og ikke som en opvarter. Han tog så silden i halen og kastede den fra den ene ende af bordet og hen til den anden, så det så ret lystigt ud....

Slagsmål er her også en del af om bord. Det er svenskerne, som er så ondskabsfulde. Den anden dag var en svensker blevet lidt øllet, og der var så en skikkelig jyde, som ikke gjorde en kat fortræd. Han måtte undgælde for det. Han slog nævnte jyde i det ene øje og forskellige andre steder. Derpå gik han op på dækket og rev tøjet itu på fire danske. Der blev så klaget til kaptajnen, men han, som er en tysker, blev gal, stampede i dækket og bad danskerne om at forløje sig bort, og når de ikke kumte forliges, så kunne de jo gå af vejen for hverandre. Dermed var den audiens forbi. Derover blev danskerne selvfølgelig opbragte på kaptajnen, og særlig da vi vidste, at han havde bedt en dansker ind hos sig på en cognac og fået bevæget ham til at skrive en anbefaling, som han skulle have vores underskrifter på. Vi blev straks enige om ikke at skrive under men derimod lave en liste, som vi har de fleste danskes underskrifter på, og som skal offentliggøres i danske blade så meget som muligt, og i den liste frarader vi vore landsmænd på det alvorligste ikke at benytte Scandia Linjen, da der er den dårligste orden i hvert fald da på Slavonia, og tilmed da svenskerne skal have lov og ret til at hundse de danske, lige så meget de vil, og det er ligeså, når man skal have mad, for det skal man næsten slås om, og der er det selvfølgelig den stærkes ret, som gælder, og derfor skal eller bør I ikke anbefale denne linje.

Maden er der ikke noget at klage på, for den er frisk og god med undtagelse af nogen suppe, som vi fik den anden dag, for den var, efter hvad kokken sagde, kogt på råddent kod, men den kunne man lade være at spise, for der var smør og brod i mængde, som man kunne tage, men rejsen bliver mere udførlig i min dagbog, som jeg kan sende en kopi af om en 14 dages tid. Nu må jeg slutte denne gang håbende på, at I, når I modtager dette brev, allerede har modtaget underretning om Slavonias ankomst.

Med kærlig hilsen fra eders son Christian Andersen.

(Fra Pia Viscor: 'Jeg rejser til Amerika – en rejsedagbog og en samling udvandrebreve fra Racine, Wisconsin, USA. Books on Demand 2007)